

EEN ADEM VAN VUUR...

EEN ADEM VAN VUUR...

Geschreven door: Rombout Paladijn
In samenwerking met CAPCOM®

Copyright © 2022 Rombout Paladijn

www.romboutpaladijnwritings.nl

Omslagontwerp: Tatsuya Yoshikawa

ISBN: 9789464488913

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder schriftelijke toestemming van de auteur en CAPCOM®

Hoofdstukken:

- Rei, Teepo en Ryu
- De woeste Nue chimera
- McNeil
- Balio en Sunder
- Prinses Nina
- De berg Boumore
- De geleerde Momo
- Peco
- De competitie der kampioenen
- Balio en Sunder's ondergang
- Richting de oostelijke landen
- Shadis, Beyd, en de havengilde
- Een hoop gedoe met de vuurtoren
- De Engeltoren
- Oude bekenden
- Palet's groteske plan
- Tumult aan het hof
- Beschermers Gaist
- Prana
- Junkstad
- De legendarische marinier
- Op weg naar God
- Dragnier
- De woestijn des doods
- Caer Xhan: het lang verlaten huis van de goden...
- Myria

Ergens in een wereld, in de diepe schachten van de beklemmende Dauna mijnen, zaten twee mijnwerkers rusteloos met elkaar te praten terwijl het mijnkarretje waar zij op stonden hen steeds dieper de mijnschacht in voer...

'Een draak?' vroeg Mogu zich af. 'Ik weet het zo net nog niet hoor...'

'Kom op man', zei de andere man die Gary heette. 'Dit is het échte werk, hoge kwaliteit!'

*Wanneer magische creaturen doodgaan verandert hun lichaam in een erts
dat chrysm wordt genoemd...*

'De draken probeerden toch de wereld te vernietigen...?'

'Yup', zei Gary. 'Ze bevochten een immense oorlog... Dé oorlog'.

'Jemig', zei Mogu. 'Ik zou echt nooit een draak willen tegenkomen'.

'Maak je daar maar geen zorgen om, want ze zijn nu volledig uitgestorven. Zelfs de lichamen van de legendarische draken, wiens krachten de wereld liet beven, veranderden na hun dood geleidelijk aan in chrysm-erts. Want zelfs de machtigsten der beesten zullen uiteindelijk doodgaan, net als eenieder ander...'

Dit verhaal is opgedragen aan de draken...

Rei, Teepo en Ryu

De twee mannen waren aangekomen op locatie en stonden nu rondom een groot mineraalblok. 'De explosieven staan gereed', zei Mogu.

Gary observeerde op geconcentreerde wijze het grote brok mineraal, of beter gezegd, dat wat erin zat. 'Wat is dat ding eigenlijk? Een ei ofzo?'

'Tja, ik weet het ook niet precies', zei Mogu. 'We komen ze zo nu en dan tegen... Kom op, we moeten aan het werk!'

Maar terwijl de mannen begonnen aan hun graafwerkzaamheden klonk er een scheurend geluid. Het brok mineraal barstte ineens open en een reptielachtig wezen lag vervolgens voor de voeten van de mannen op de grond. 'Wat is dit nu?' vroeg Gary zich verbaasd af en hij schopte een aantal keren zacht tegen het lichaam van het beestje.

Het groene wezentje sprong echter op en een schrille, maar desondanks snerpende schreeuw, ontsnapte de stembanden van het reptiel.

Gary deinsde geschrokken achteruit. 'H-H-Het leeft nog?!'

Mogu voelde zich stoutmoedig worden, en het beestje leek dan ook een hernieuwde goudkoorts in hem naar boven te brengen. 'Grijp het voordat het ervandoor gaat!'

Maar dit beestje was helemaal niet van plan om te vluchten van deze twee onbekende wezens die zijn weg versperden. De groene drakenwelp sperde zijn bek open en blies vervolgens een krachtige vuuradem. Niet veel later lagen de twee mijnwerkers op de grond: hun lichamen zwartgeblakerd en verkoold...

Het welpje was in paniek. Het wist niet wat te doen of waarheen te gaan.

Daarentegen was het ook blij vrij te zijn van de lange slaap die hem al zolang geketend had; opgesloten in een mineraalformatie die nu gespleten achter hem op de grond lag. Het beestje zocht naar een uitgang, want die moest hier ergens zijn, dus begon het maar te lopen door de schachten van de mijn op zoek naar een gat waaruit het kon ontsnappen. Het welpje verkeerde nog steeds in een lichte paniek, en de rondrennende mijnwerkers die hij tijdens zijn loop tegenkwam leken daaraan bij te dragen. Sommigen van hen zaten trillend ineengedoken en met hun armen over het hoofd geslagen riepen zij om hun moeders. Het beestje had helemaal niet de intentie deze mensen pijn te doen. Het wilde alleen maar weg uit deze donkere en ook mufte gangenstelsels. Het duurde niet lang of het welpje kwam een groepje mijnwerkers tegen dat wel stoutmoedig genoeg was om dit jonge beestje te confronteren, maar ook deze arme, doch dappere zielen, liet hij smeulend en verkoold achter...

Hij wilde helemaal niet vechten tegen deze onbekende mensen, maar het leek alsof een diepgeworteld instinct het van hem overnam en hij eenieder met zijn adem aanviel die hem de weg probeerde te versperren. Het welpje rende maar door en door: snel trippelend op zijn kleine klauwtjes. De uitgang kon nu niet ver weg meer zijn want de buitenlucht was steeds sterker te ruiken...

Het beestje rende een houten trap af naar beneden en kwam toen weer een groep mijnwerkers tegen die zichzelf tot de tand toe hadden bewapend met spaden en pikhouwelen. Maar nog vóór het gevecht goed en wel begonnen was, was ook deze alweer beslecht met wederom eenzelfde gitzwarte uitkomst. Wat moesten deze mannen toch van hem?

De ruimte waar hij nu in stond leek dood te lopen, er stond alleen maar een apparaat dat vermoedelijk werd gebruikt om het mechanische mijnkarretje - dat op een spoor verderop

stond - mee te bedienen. Het beestje rende zo snel mogelijk de houten trap weer omhoog. Het rende een lange schacht door, en kwam toen op een ander werkterrein terecht. Een grote gespierde mijnwerker stond nu dreigend tegenover hem en gaf hem een aantal harde klappen te verduren. Maar net toen het beestje zijn bewustzijn dreigde te verliezen, en het een laatste vuuradem wilde uitblazen, haalde een andere mijnwerker een hendel over die een grote mechanische kraan in werking stelde. Het was een valstrik... De zware kraan beukte hard tegen het kleine lichaampje van het beestje en het verloor hierdoor het bewustzijn. Zonder het daadwerkelijk te beseffen werd het gevangengenomen en vervolgens op transport gezet richting een voor hem nog onbekende bestemming...

Gedurende de hobbelige rit werd het welpje weer een beetje wakker. De kooi schommelde hevig heen en weer op de transportrails, en het beestje beukte een aantal keren hard tegen de zijkant van de kooi om deze wat van zijn plek te kunnen krijgen. De kooi gleed uiteindelijk van de kar en het beestje stortte vervolgens met een metaalachtig gebulder een afdaling in. Het wezentje werd hardhandig door elkaar geschud tijdens deze valpartij waarbij de spijlen van de kooi op vervelende wijze inbeukten op zijn ribbenkast, rug en ook kop. Struikgewas remde de val van de kooi steeds sneller af, en met een harde klap kwam deze uiteindelijk tot stilstand naast een boom. Het werd het welpje wederom zwart voor de ogen. Waar ging dit alles toch naartoe...?

‘Bijna, bijna, nog heel even. Rustig aan Rei’, was wat de jongeman tegen zichzelf zei. ‘Nog heel even geduld en jij, en Teepo, hebben eindelijk weer een degelijke maaltijd op hun bordje liggen’.

Een grote zeug liep knorrend, en op kalme wijze, langs hem heen. Het was aan het foerageren, en het leek niet in de gaten te hebben dat Rei maar een paar meter van hem vandaan stond, met in zijn beide handen een dolk omklemd om deze zeug te bespringen en met een paar snelle, en ook gerichte halen, te vellen.

Rei zette zich al schrap, klaar om de sprong te wagen, toen...

BOEM, KLATS, BAM! Harde geluiden deden de stilte in het bos ineens verstoren. Het grote varken keek geschrokken om zich heen en sprintte toen vlug weg. Vogels vlogen verschrikt uit de bomen, en Rei kon zichzelf wel voor zijn kop slaan. Grrr, dacht hij bij zichzelf, welke idioot haalde het in zijn hoofd om zulk kabaal te maken? Rei besloot op onderzoek uit te gaan. Hij liep richting de plek waar het kabaal vandaan was gekomen en hoorde ineens een paar wilde wolven grommen. Van een afstandje zag hij hoe deze twee wilde beesten aan een jong jongetje zaten te plukken, al zou het waarschijnlijk niet lang meer duren of ze zouden hun vlijmscherpe hoektanden in zijn keel zetten. Zonder verder na te denken stormde Rei op de twee wolven af, haalde zijn eigen scherpe dolken tevoorschijn – wapens die hem zo kenmerkten en die blonken in de namiddagzon - met het plan deze twee beesten, die zijn avondeten hadden weggejaagd, een lesje te leren. De wolven kenden Rei inmiddels wel en wisten ook dat hij, net als henzelf, een jager was en geen prooi, en met de staart tussen de benen vluchtten zij weer weg het bos in. Rei boog zich over de naakte jongen heen die bewusteloos op zijn buik lag en met zijn gezicht in het zand begraven...

‘En wie mag jij dan wel zijn?’ was wat hij zichzelf hardop afvroeg.

‘Een wees ofzo? Je hebt geluk gehad dat die twee wolven je niet aan reepjes hebben gescheurd...’

Rei dacht even na, niet zo goed wetend wat hij hiermee aan moest.

‘Weetje...’, zei hij tegen zichzelf. ‘Ik heb eigenlijk niet eens genoeg voedsel om je te voeden, zelfs als ik je mee naar huis zou nemen ...’

Rei liep steeds een stukje verder weg maar draaide zich ook steeds weer even om; kijkend naar het gehavende jongetje dat nog steeds voorover op de grond lag. Het jongetje kreunde plotseling zachtjes en bewoog wat met zijn armen en benen. Rei bleef even peinzend staan. 'Oké, oké...' zei hij weer tegen zichzelf. 'Ome Rei neemt je wel mee naar huis... Maar ik hoop dat er iets van dankbaarheid zal zijn als je weer volledig bent bijgekomen'.

Rei gooide het jongetje over zijn schouder en liep toen kalmpjes richting zijn woning.

Onder het lopen vroeg hij zich af wat zo'n jongen daar eigenlijk deed zo helemaal alleen, en dan ook nog eens zonder een reep van kleding aan zijn lijf...

Een andere kleine jongen vroeg zich af waar Rei toch bleef met het avondeten, maar op datzelfde moment stond Rei al in de deuropening...

'Ha Rei! Daar ben je dan eindelijk. Hey! Is dat ons avondeten?'

'Sjonge jonge Teepo, jij zou ook echt alles eten hè...'

'Wie is dat eigenlijk?' was wat Teepo zich afvroeg.

'Ik heb werkelijk geen idee', zei Rei. 'Laten we hem in jouw bed leggen, oké?'

Rei en zijn kleine maatje Teepo stonden rondom het bed en keken verwonderd naar de slapende jongen met het blauwe haar.

'Wie is hij dan?' vroeg Teepo nog maar een keer.

'Dat zei ik je daarnet al, ik weet het niet, ik vond hem daarnet in het bos'.

'Echt? Dat klinkt een beetje zoals wat er met mij is gebeurd...'

'Ja', antwoordde Rei. 'Net als jij een wees lijkt het. Niet zo verwonderlijk eigenlijk, het is een mager jaar dit jaar... Misschien is het maar beter als we hem even laten rusten terwijl wij naar het dorp gaan, want als we niet snel wat voedsel bij elkaar sprokkelen...'

Teepo bleef nog even bij het hoofdeinde van het bed staan.

'Iemand heeft hem in de steek gelaten, net als mij...', was wat hij nog even op droevige toon tegen zichzelf zei...

In de droom van de blauwharige jongen liep er iemand op hem af.

'Zie je het dan niet Ryu? Jij bent precies zoals ik. Je moet begrijpen dat zij zwak zijn, belachelijk en zielig!' De langharige man verdween uit beeld en een prachtig vrouwelijk engelachtig figuur kwam ineens tevoorschijn. 'Ruy... Mijn Ryu...'

Ryu werd wakker, strekte zich even goed uit, en stapte toen uit bed. Iets verwaasd liep hij door de grote houten boomhut. De zon die door het raam scheen deed hem pijn aan de ogen, en de pyjama die hij aanhad was veel te groot. Desondanks voelde hij zich redelijk goed en besloot maar op onderzoek uit te gaan. Hoe was hij hier precies verzeild geraakt? En wie had hem eigenlijk geholpen?

Hij liep naar het balkon. Het was een prachtige dag. De woning waar hij zich in bevond keek uit over een groen uitgestrekt bos, en achter de bomen ervan bespeurde hij meerdere roodoranje daken. Er leek daar even verderop een stadje te zijn... Misschien konden ze hem daar wel vertellen wat hem was overkomen?

Het huis waar hij zich nu in bevond was leeg, en in nog langer wachten had hij ook geen zin. In zijn veel te grote pyjama liep hij de boomhut uit en liep vervolgens over smalle paden die het bos doorkruisten om zo het nabijgelegen dorp te kunnen bereiken.

Er klonk een rommelend geluid toen hij zijn eerste stap binnen dit dorp probeerde te zetten, ook klonk er een breken van spullen in het eerste huis dat hij zag.

Een man die een man was, maar met de fysieke eigenschappen van een katachtige, sprong met een grote afstand het open raam uit en kwam toen exact voor de voeten van de blauwharige Ryu terecht. 'Uit mijn huis jullie schoften!' riep een boze stem hem achterna.

Er klonk nu nog meer gerommel, nog meer breken van spullen, en ook een andere jongen kwam inmiddels het huis uitgerend.

‘Haha, je kunt me toch niet pakken!’ De jongen had ongeveer dezelfde leeftijd als Ryu en liep op de half kat half menspersoon af.

‘Rei...’ zei hij. ‘Het heeft geen zin... iedereen is op zijn hoede voor ons’.

‘Ja, mensen hebben nogal weinig voedsel door de magere oogst dit jaar en zo...’

Hey Teepo, moet je dit nou eens zien...’

‘Oh ja, hey, ben je eindelijk wakker?’

Rei keek de kleine blauwharige jongen even bezorgd aan. ‘Krijg nou wat, nu hebben we nog een mond om te voeden...’

Teepo knikte. ‘Maar Rei, wat nou als we hem zover krijgen dat hij ons helpt?’

Rei dacht even na. ‘Ja, dat is eigenlijk wel een goed idee. Maar misschien is het beter als we hem eerst uit die belachelijke pyjama krijgen want dat is sowieso geen gezicht hè?’

‘Inderdaad!’ zei Teepo enthousiast. ‘Wij zullen wel even zorgen voor een passende outfit!’

En Ryu zag hoe Rei, en de jonge jongen die blijkbaar Teepo heette, enthousiast richting een winkel renden. Hij besloot ze maar te volgen, waar anders kon hij nu heen?

Daar aangekomen zag hij hoe Rei door het raampje van de winkeldeur stond te turen. Rei keek dan ook slinks naar de kleine Ryu. ‘We waren dan misschien niet in staat om voedsel te stelen, toch denk ik dat het zomaar zal lukken om een leuke wapenuitrusting voor ons op de kop te tikken’.

‘Ja!’ riep Teepo weer eens uit. ‘Wacht jij maar even hier, Rei zal jou wel even opkalefateren’.

Rei glipte de winkel binnen terwijl Teepo zei dat hij wel even bij Ryu zou blijven wachten.

Teepo keek echter even verbaasd richting Ryu. ‘Huh?’ zei ik daarnet nou Ryu? Is dat soms jouw naam? Hm, grappig, hoe kon ik dat eigenlijk weten? Misschien heb ik het wel gedroomd...?’

Er klonk weer eens een hoop kabaal, ditmaal uit de wapenwinkel, en nu was het Rei die halsoverkop de deur uit sprintte. ‘Oh, oh, wegwezen!!’

De drie besloten de situatie nog even na te bespreken toen zij weer op een veilige afstand stonden.

‘Zo Rei, dat scheelde weinig he...’ En Rei keek even lachend naar Teepo. ‘Inderdaad, maar! we hebben het inmiddels voor elkaar gekregen om onze nieuwe vriend wat degelijks aan te laten trekken’.

‘Ja, schiet op Ruy!’ En niemand anders dan Teepo had dit zo kunnen verwoorden: ‘Wees niet zo’n slome!’

De kleine Ryu kwam nu langzaam op de twee jongens afgelopen in zijn net aangetrokken, spiksplinternieuwe wapenuitrusting. Hij droeg nu een klein pantser voor zijn borst, een beschermende plaat voor over zijn linkerschouder, en hield een klein kortzwaard in zijn rechterhand. Rei was nog niet helemaal overtuigd. ‘Ach, het is altijd nog beter dan die achterlijke pyjama...’

Teepo begon inmiddels ongeduldig te worden. ‘Oké Rei, wat is nu het plan?’

‘Tja’, zei Rei bedachtzaam. ‘Het dorp lijkt in een slechte bui te verkeren door de matige oogstopbrengst dit jaar... maar... ik weet al wat! Laten we even verderop kijken, daar is vast wel wat werk te vinden’.

‘Ja’, voegde Teepo eraan toe. ‘Verderop is een weg die de Yraalweg wordt genoemd, en daar gaan we soms naartoe om eh... mensen te bestelen...’

De kleine Ryu schudde even ongelovig met het hoofd, zijn blauwe haar wapperend in de wind.

‘Ach, Ryu’, zei Rei begrijpend. ‘Het is niet zo dat we de mensen wat aandoen ofzo. We kijken alleen maar of ze wat bij zich hebben. Ik ben niet echt van het pijn doen van mensen weetje’.

‘Precies!’ riep Teepo uit. ‘Zelfs een beginneling als jij kan het! Kom op, maak je niet zo druk, we gaan!’

Gedrieën liepen ze de weg af, langs akkers waar de mensen uit het nabijgelegen dorp alweer druk bezig waren met zaaien voor een volgende oogst. Ze liepen langs een vervallen hutje. Het houten bordje aan het einde van de weg zei het kleine groepje reischoppers het volgende: *Yraalweg deze kant op...*

‘Dit hier is de Yraalweg’, was wat Teepo zei toen ze er stopten. ‘De plek waar wij ons werk doen, al zullen wij ooit op een dag weggaan van deze plek en verkassen naar een grotere stad; richting een stad zoals Wyndia bijvoorbeeld, of niet dan Rei?’

‘Eh’, zei Rei niet al te overtuigd. ‘In de plaats van ons daarop te concentreren kunnen we ons beter richten op het vinden van wat voedsel voor vandaag, oké? Laten we ons verstoppen achter die grote boom daar en dan maar wachten wie er langskomt... En mocht er uiteindelijk iemand langskomen dan bespringen we diegene!’

‘Ja! Zoals dit hier!’ En Teepo zwaaide even wild met zijn kleine, doch vlijmscherpe zwaardje. Ryu keek wat beteuterd voor zich uit. Hij wist het allemaal zo net nog niet.

Teepo sprak hem vastberaden toe: ‘Wat is er Ryu? Ga je nu ineens terugkrabbelen?’ En ook Rei keek de blauwharige jongen even aan. ‘Het maakt niet uit Ryu. Wij zijn maar een paar arme drommels op zoek naar wat eten. Wie het ook moge zijn, deze persoon zal ons uiteindelijk wel vergeven, toch? Oh shit, daar komt iemand aan’.

‘Ja, en hij is alleen. Oké Ryu, laat ons zien wat je waard bent, pak hem!’ En Teepo gaf de kleine jongen een harde duw in zijn rug. Ryu rende nu onbeheerst van de steile heuvel af en knalde toen pardoes tegen een grote man op. De forse man keek even neer op de kleine dreumes die zo plotseling voor zijn voeten lag.

‘Zo, en wat denk jij allemaal te doen kleine man? Mij een beetje proberen te bestelen? We hebben hier al genoeg aan die twee schobbejakken van een Rei en een Teepo. Luister goed en aandachtig naar me... Als je ze ziet vertel ze dan dat, als ik ze in mijn handen krijg, zij nog niet jarig zijn!’

De grote, al ruimschoots volwassen man, draaide zich vervolgens om en liep toen weer verder. Teepo en Rei keken elkaar even verbaasd aan vanachter de dikke boom waarachter zij zich nog steeds verschuilden.

‘Oeps...’ zei Rei zichtbaar geschrokken. ‘Het zal ook wel niet... Het moest natuurlijk weer de grote man Bunyan zijn...’ Teepo schopte even wild in de lucht. ‘Wie denkt hij wel wie hij is?!’ Ryu liep kalmpjes op zijn twee handlangers af terwijl Rei hem aandachtig gadesloeg.

‘Wacht eens even’, zei hij opmerkelijk. ‘Als oude man Bunyan hier is dan kan dat maar één ding betekenen: er is momenteel helemaal niemand bij hem thuis! Of niet dan?’

Teepo stak wijselijk een vingertje in de lucht. ‘Je hebt helemaal gelijk Rei! Laten we erheen gaan en wat van zijn eten afpakken. Dát zal hem leren!’

En zo liepen de drie schobbejakken terug naar het bos waar ook hun eigen boomhut stond; richting het huis van de oude man Bunyan dat grensde aan het kleine dorp waar zij net vandaan kwamen. Rei forceerde met gemak het slot van de vrijstaande, afgelegen blokhut van de oude man; een vaardigheid waar vooral dieven zoals hij bekwaam in waren. Op rustige wijze liepen ze de houten woning binnen terwijl Rei zijn blik liet glijden door de woning. ‘Precies als ik dacht’, zei hij. ‘Er is helemaal niemand thuis’.

Teepo gaf Ryu een por in zijn zij. 'Houd je ogen open en wees stil. Iemand zou ons misschien wel kunnen horen als we teveel lawaai maken'.

Rei keerde zich tot de twee broekies. 'Oké, laten we ons opsplitsen en de plek rustig, en ook stiller, inspecteren... Er moet hier ergens toch wel wat voedsel te vinden zijn?!'

Teepo stootte een keramieken bord van de tafel dat Ryu behendig wist op te vangen voordat deze op de grond uiteen zou spatten en deze zo hun aanwezigheid zou verraden, al werd dit de kleine jongen allesbehalve in dank afgenomen. 'Ryu! Wees toch eens stil man!' Beet Rei hem vermanend toe. 'Ja', was wat Teepo er kinderachtig aan toe wist te voegen. 'Wees gewoon kalm man, doe rustig aan!'

Ryu had voor nu even genoeg van deze twee dwingelanden en hij ging zelf maar op onderzoek uit. De kelder! Daar moest vast wel wat eten te vinden zijn...

In een donkere hoek van de koele kelder, in een lade van een voorraadmast, vond hij iets wat de groep wel goed gebruiken kon: grote repen van gedroogd vlees. Ook Rei en Teepo kwamen inmiddels de keldertrap afgelopen. 'Iets gevonden Ryu?' En Teepo kwam haastig bij hem staan. 'Hey! Je hebt eten gevonden! Oké dan! Kom op, laten we ervandoor gaan!' Maar op datzelfde moment ging de voordeur van de blokhut met een krakend geluid open...

'Oh, oh, het lijkt erop dat de oude man Bunyan is gearriveerd...' En Rei slikte even een prop van wanhoop door. 'We zitten in de nesten jongens. Ik ga even een kijkje nemen. Mocht er iets gebeuren dan probeer ik hem af te leiden zodat jullie kunnen ontsnappen, begrepen?'

Rei beklom de keldertrap weer naar boven terwijl Teepo Ryu even aankeek. 'Ach Ryu, Rei zal zich wel redden, het is toch onmogelijk om hem te pakken te...' Maar er klonk ineens een hoop kabaal, een luid gerommel, en ook een hoge kreet die van Rei afkomstig moest zijn. 'Hm', en Teepo krabde zich even achter het oor. 'Ik denk dat ik ook maar even poolshoogte ga nemen. Maak je niet druk Ryu, we komen hier wel uit toch?' En ook Teepo beklom de keldertrap naar boven. Er klonk wederom een hoop gestommel, en ook Ryu begon zich te realiseren dat ook hij niet voor eeuwig in deze kelder kon blijven zitten. Hij zou toch een keer naar boven moeten. Bovendien knorde zijn maag veel te hevig. Hij moest het er maar op wagen! En ook hij beklom nu, als allerlaatste, de trap naar boven, met een groot stuk gedroogd vlees bungelend uit zijn achterzak.

Ryu liep nietsvermoedend de voordeur uit toen hij ineens een harde klap in zijn nek kreeg van de oude man die zich achter de deur van zijn eigen woning had verschanst. Toen de kleine jongen weer bijkwam zat hij buiten voor de deur van de blokhut, stevig vastgebonden met touwen, net zoals het zijn twee handlangers eerder al was vergaan. Daar zaten ze dan, zo gedrieën, en ze konden geen enkele kant op, hoe hevig zij zich ook probeerden te verzetten. Het leek er sterk op dat hun lot nu in handen lag van de oude man Bunyan... Er was echter nog iets erger dan vastgebonden zijn met dikke touwen, en helemaal nergens heen kunnen. En dat was vastgebonden zijn, nergens heen kunnen, en ook nog eens de preken moeten aanhoren van deze strikte oude man...

'Ik wist wel dat jullie geen knip voor de neus waard waren', zei hij. 'Maar ik had niet kunnen indenken dat jullie al zo laag gezonken waren'. Bunyan kraakte even op onheilspellende wijze met zijn dikke knokkels. 'En dat nog wel in een tijd waar wij ons nu in bevinden; een tijd waarin eenieder van ons lijdt... Snappen jullie het dan echt niet? Snappen jullie dan niet dat, wanneer je niet werkt, je ook niet zult eten?'

Teepo sprong even op, althans, zo goed als de aangetrokken touwen dat toelieten.

'Ach man, houd toch je muil!' zei hij op brutale wijze. 'We waren toch aan het werk!'

Maar Bunyan schudde met zijn verwilderde hoofd, en bevoelde tegelijkertijd zijn zware baard. 'Jullie snappen het echt niet hè? Mensen bestelen is geen eerlijk werk! Er be kroop me

even de gedachte jullie uit dit bos te verjagen, maar... Maar als jullie oprecht zeggen dat het jullie spijt, en jullie je leven tevens met daadkracht zullen beteren, dan zou ik misschien wel kunnen vergeven en vergeten...'

Rei keek op naar de immense man die op paternalistische wijze over hen heen stond gebogen.

'Wat wil je dat we doen dan?' En de oude man keek hem even bedachtzaam aan. 'Rei, jij bent een sterke jongeman, of niet dan? Ik heb wel een klusje voor jou'. En Bunyan maakte zijn touwen los. 'Je kent de berg Glaus wel hè? Die grote berg ten noorden van dit woud?'

'Ja, die ken ik wel', snuifde Rei. 'Hoe kan ik die nou over het hoofd zien...?'

'Oké, goed', vervolgde Bunyan. 'Ik wil dat je daar naartoe gaat, begrepen?'

'Alleen ik? En zij dan?' En Rei keek beteuterd naar zijn geknevelde vrienden.

'Maak je over hen maar niet druk Rei', zei de oude man. 'Voor hen heb ik wat anders in petto'.

'Hm', zei Rei. 'Dus je gebruikt hen als gijzelaars zodat ik alles voor je kan doen? Begrijp ik dat nou goed?' Hij keek weer naar de twee hulpeloze en vastgebonden knaapjes.

'Oké, ik doe het', zei hij tenslotte. 'Ik weet niet wat jij allemaal in je schild voert, maar ik ga wel naar de berg...'

Rei keek Teepo op indringende wijze aan. 'Let een beetje op Ryu, oké?' En hij ging er vervolgens als een speer vandoor. Teepo probeerde zich weer eens los te wurmen uit zijn touwen... 'Hey oude man! Wat wil je dat wij doen dan?!' En de oude man Bunyan moest even hard lachen. 'Werken Teepo! Als je wilt eten, dan zal je moeten werken, begrepen...?' De oude man ontdeed de twee snotapen van de strakke touwen, stopte een bijl in Ryu's handen, en een blok hout in die van Teepo, en de twee knaapjes mochten zo fijn de gehele middag hout gaan hakken... Teepo zette de blokken klaar zodat Ryu ze door de midden kon hakken. De onervaren Ryu met een vlijmscherp werktuig in de handen en de brutale Teepo hierbij een kans zijn vingers te verliezen. De oude Bunyan was beslist geslepen, er was nu opperste concentratie nodig, en hij zou ze pas laten gaan wanneer al het werk was gedaan, en pas wanneer de oude Bunyan tevreden was, en dat was nu eenmaal niet snel...

Tegen het einde van de middag gutste het zweet van hun voorhoofden. Desondanks leek Teepo nog steeds een bepaalde puf te kunnen vinden om olie op het vuur te gooien. 'Zo', zei hij weer eens brutaal. 'Nu kunnen we mooi weer gaan stelen hèhè'. Maar Bunyan schudde stellig met zijn bebaarde hoofd. 'Zien jullie dan niet in dat jullie op een dag misschien wel de verkeerde zullen tegenkomen?' Maar Teepo was nog steeds niet overtuigd. 'Ach, die kunnen wij wel aan', zei hij stoer en ietwat overmoedig. 'Kom op Ryu! Laten we achter Rei aan gaan!' Maar terwijl de twee belhamels wegliepen riep de oude man Bunyan hen nog een bepaalde wijsheid toe in hun stappen: 'Hoe klinkt dat oude spreekwoord ook alweer? Men weet pas hoe heet de oven is wanneer men zich eraan heeft gebrand?!' En de oude man zag hoe de twee jonge knullen de benen namen: in de voetsporen van hun grote vriend Rei; richting het noorden, richting de hoge berg Glaus...

De woeste Nue chimera

Aan de voet van de berg hielden de twee even halt. 'Dit moet te doen zijn', was wat Teepo zei toen hij omhoogkeek naar de imposante berg, en de twee begonnen aan de beklimming.

Ze liepen over steile hellingen, passeerden stromende beken, en wandelden over houten hangbruggen die daar ooit eens door mensen waren gebouwd. De lucht begon al rood te kleuren toen ze de top van de berg bereikten waar een verlaten houten hut stond.

‘Hey Ryu, het begint alweer donker te worden, laten we het voor nu even voor gezien houden. Misschien verblijft Rei hier ook wel? Hier in deze hut?’ En de twee gingen de schemerige blokhut binnen.

‘Rei?!’

‘Huh, Teepo, Ryu? Wat doen jullie nou hier?’

‘Tsja’, zei Teepo. ‘We hebben Bunyan’s klus geklaard en besloten toen maar achter jou aan te gaan. We begonnen ons een beetje zorgen te maken weetje, jij hier zo alleen...’

‘Weetje Teepo?’ zei Rei bedachtzaam. Ik denk dat de echte reden is... Ik denk dat de echte reden waarom Bunyan mij alleen op pad stuurde is... is omdat hij zich zorgen maakte om jou...’

‘Huh? Hoe bedoel je?’ vroeg Teepo zich verbaasd af. ‘Hij hield ons als gijzelaars toch?’

Buiten klonk ineens een beestachtige kreet, en Rei zwiepte even op beheerste wijze met zijn dikke kattenstaart.

‘Ook jij hebt de geruchten gehoord toch? Dat het monster wat constant het dorp aanvalt zich ergens op deze berg moet bevinden? De oude man Bunyan heeft mij alleen op pad gestuurd zodat ik het beest in mijn eentje kon doden...’

Teepo leek het niet helemaal te begrijpen. ‘Maar... waarom wil Bunyan uitgerekend dat jij dat doet? Ik bedoel, het beest is nogal groot en sterk, is het niet?’

‘Daar heb je helemaal gelijk in’, zei Rei. ‘Maar... Ik ben sterker, als ik maar alleen ben...’

Teepo en Ryu keken elkaar even vragend aan. ‘Maar nu jullie hier zijn ben ik niet in staat om... Ach, laat ook maar... Jemig, dit slaat echt alles... Maar ja, het heeft weinig zin om hier nog langer bij stil te staan. Laten we hier maar overnachten, in de nacht is het op deze berg nóg gevaarlijker...’

En zo vielen de drie vrienden in slaap, op de kale houten vloer van de verlaten en ietwat vervallen berghut. Het duurde echter niet lang of het beest - wat buiten rondwaarde - liet zijn aanwezigheid blijken middels een schrille en ook beestachtige kreet. Teepo stootte Ryu even aan. ‘Ryu, wakker worden!’ Rei stond al een poosje naast hen gereed, en met zijn twee dolken in de aanslag.

‘Het is het beest, en het is dichtbij... We hebben nu geen andere keuze. Laten we naar buiten gaan en het grijpen!’ En gedrieën liepen ze de vervallen hut weer uit...

Het beest sprong met een hoge boog over de groep heen en landde toen met een harde klap voor hun voeten. Teepo bekeek het beest even van top tot teen. ‘Zo, die is vroeg op, of niet dan?’

Het beest was immens, en stond op zijn vier poten, met daaronder een rij vlijmscherpe klauwen. Zijn grote kop leek op dat van een baviaan, en het was volledig behaard: vanaf zijn kop tot aan zijn rug en ook op zijn bovenarmen. Als staart had het drie slangen die pijlsnel hun gif wilden injecteren in eenieder die het waagde te dichtbij te komen.

Het groepje vrienden vocht met alle macht die zij in zich hadden. Het beest kwam met venijnige gif-aanvallen, maar kreeg op zijn beurt ook vervelende snijwonden te verduren.

Het monster bekeek zijn drie belagers nog even aandachtig en besloot er toen met een paar grote sprongen vandoor te gaan. Rei had geen zin het hierbij te laten. ‘Kom op jongens! Erachteraan!’